

İpler Kimin Elinde?

MHP destekli AKP-Saray Rejimi freni patlamış kamyon misali yokuş aşağı sürüklenirken her tarafa çarparak toplumun her alanında muazzam tahri-batlar yaratmaya devam ediyor. Kabul etmedikleri ekonomik sorunların ve onun uzantısı olan yanlış para poli-tikalari Kasım ayında kendi işle-rinde amansız bir hesaplaşmaya sahne olmuştu. Damat Berat Albayrak olayı öyle sessizlikle geçiştirilecek bir olay olmamasına rağmen sessizlik hakim.

Geçmiş yıllarda AKP içinde yaşanan parçalanma ve ayrışmalar sonucunda oluşan iki yeni parti AKP için ciddi bir başarısızlığa işaret etmektedir. MHP içindeki İyi Parti ayrışması da aynı şekilde siyasal tıkanmışlığın sonucu-dur. TC Devleti her ne pahasına olursa olsun Cumhuriyet doktriniyi ayakta tutabilmek için ısrarla direnir. AKP ve onun Cumhurbaşkanı Erdoğan da onlarla uyum içinde gözükerek siyasal ömrünü yasaklar ve zora dayalı yöntemlerle uzatmaya çalışıyor.

TC Devleti "iktidar" kanadını bu şekilde yönlendirirken, muhalefete de ona uygun ayar veriyor. CHP, devletin kırmızı çizgileri sınırları içinde sadık muhalefeti temsil ederken, CHP tabanında gelişecek olası kitlesel demokratik muhalefeti engellemek için CHP çevresini de bölme yoluna gidiyor. İnce ve Sarıgül çıkışları bizzat devlet içindeki güçler tarafından desteklenen zaten etkili olmayan muhalefet hareketini tedbiren daha da zayıflatma ve bölme girişimleridir.

Görünürde adı MHP-AKP ortaklığı veya Saray Diktatörlüğü olarak yansıyan iktidarın ipleri 1923'te kurulan Türkiye Cumhuriyeti doktrini doğrultu-sunda sürekliliği sağlamaya çalışan güçlerin elindedir. Erdoğan'ı dahi 180 derece döndüren ve karşılıklı çıkarları sonucunda kontrol altına alan, gizli olarak nitelenen güç budur. Onun için bu devlet yıkılmadan Türkiye'nin sorunlarına köklü çözümler üretmek mümkün değildir.

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi'nin 9 Aralık 2020 Tarihli Açıklaması

Türkiye Kurulu Bir Saatli Bomba

Yönetilemeyen ekonominin COVID-19 salgını ile daha da yönetilemez duruma geldiği koşullarda işçi ve emekçiler için yaşam ateşten gömlek durumunda. Salgın'ın tüm yükü yine işçi ve emekçilerin sırtına yükleniyor. Bu konuda resmi verilerden yola çıkarak yargıda bulunmak iki açıdan yanlış sonuçlar doğuruyor. Birinci neden, veriler ile oynanmasıdır. TÜİK ve diğer resmi kurumlar gerçek verileri paylaşmıyorlar. İkinci neden, veriler güvenceli ve sigortalı çalışanlar dikkate alınarak hazırlanıyor. Neki, ülkede sigortalı ücretli sayısının iki-üç katı kadar da kayıtsız çalışan işçi ve emekçi mevcut. Bu ücretli verilerde hiç yer almamaktadır. Dolayısıyla, İŞKUR üzerinden yapılan sözde yardımlar, sadece kayıtlı olan ücretlileri kapsamaktadır. Gündelik yevmiye işlerinde, kayıtsız olarak üretim, inşaat, tarım, hizmet vb sektörlerde çalışan işçi ve emekçilerin bir anda tüm gelirleri sıfırlanmıştır. Bırakınız borç ya da kira ödemeyi, günlük temel beslenme giderlerini dahi karşılamaları mümkün değildir..

Bu koşullarda 2020 yılı sonlanırken Asgari Ücret yeniden belirlenecek. Üzerinde konuşulan miktar Asgari Ücretin 2.800-2.900 TL dolayında belirlenmesi yönünde. Halbuki yüzde 25'leri aşan enflasyon koşullarında, neredeyse tüm temel besin maddeleri ithal edildiğinden ve dövize endeksli olduğundan ücretlilerin, işsizlerin, emeklilerin ve yoksulların geçinebilmeleri için gereken aylık gelirleri 3 kişilik bir aile için 3.000 TL açlık sınırına tekabül ediyor. 5 kişilik bir aile için açlık sınırı rakamı 4.500 TL'dir.

Bu durumda Asgari Ücret'in en az 5.000 TL olarak belirlenmesi ancak açlık sınırını aşmayı sağlayacaktır. Asgari Ücret'in olması gereken rakam yoksulluk sınırı dikkate alındığında en az 8.000 TL olması gerekmektedir. Mesele sadece Asgari Ücret meselesi değildir. İşsizlerin, emeklilerin ve kayıt dışı çalıştıkları için işsizlik istatistiklerine dahil olmayan yoksulların da elde etmeleri gereken gelir Asgari Ücret ile aynı düzeyde olmalıdır. DİSK, TÜRK-İŞ ve HAK-İŞ Federasyonlarının yürüttükleri Asgari Ücret belirleme çalışmalarında tüm bu verileri dikkate almaları gerekmektedir.

Talep ettiğimiz bu rakamlar yüksek rakamlar değildir. F.Almanya'da Asgari Ücret belirleme sistemi yoktur, ancak asgari saat ücreti belirlenmektedir. Net asgari saat ücreti de brüt 9,50 Euro, net olarak ise 7,50 Euro'ya tekabül etmektedir. Bu ise aylık 1.200 Euro, yani yaklaşık 12.000 TL net asgari ücret anlamına gelmektedir. Kendilerini karşılaştırmayı pek sevdiikleri ve yaklaşık aynı nüfusa sahip olan F.Almanya ile bir de kendilerini Asgari Ücret anlamında karşılaştırmalarını önermekteyiz. Emeklilik aylıkları konusunda da durum şöyledir. Yalnız yaşayan emekli bireylere 1.250 Euro yani yaklaşık 12.500 TL, emekli çiftlere ise 1.950 Euro, yani 19.500 TL asgari emekli aylığı ön görülmüştür. Bu miktarın altında emeklilik maaşı alanların maaşları ihtiyaç Bakım Kurumu tarafından tamamlanmaktadır.

83 milyon nüfuslu ülkemizde sadece 13 milyon işçi ve emekçinin ve de sadece 2 milyon esnafın sigortalı ve güvenceli statüde çalıştığı dikkate alındığında, istatistiklerde ele alınmayan kayıt dışı çalışma oranının aşırı yüksekliği anlaşılmaktadır. Çünkü bilinmektedir ki Türkiye'de kayıtsız güvencesizler ile birlikte çalışan işçi ve emekçi sayısı 40 milyon, kayıtsız esnaf sayısı da en az 7 milyondur.

Türkiye'nin işçi, emekçi, işsiz ve emeklileri bu verilerden yola çıkıldığında uluslararası verilere göre yoksul kategorisinde değerlendirilmektedir. Bu yılki Asgari Ücret öngörülere ve talepleri göz önüne alındığında, ve de emekli ve kayıtdışı çalışanların hiç dikkate alınmadığı değerlendirildiğinde aslında Türkiye'nin nasıl kurulmuş bir saatli bomba üzerinde oturduğunu anlamak hiç de zor olmayacaktır. Bu gerçeği sadece bir kez daha hatırlatmak istedik.

Türkiye Komünist Partisi

Merkez Komitesi, 9 Aralık 2020

V. KADRİ EROL YOLBAŞ KOMÜNİST HAMLESİ

10 EKİM 2020 - 29 OCAK 2021

TKP'nin 100. Yılında Görevlerimizi Daha İyi Yerine Getirmek İçin... “Süreklilik İçinde Yenilenme” (3)

Yoldaşlar!

Birinci ve İkinci yazılarımızda konuyu önce örgütsel sonra da ideolojik açıdan ele almıştık. Bu yazımızda ise konuyu politik açıdan değerlendireceğiz. Örgütsel ve ideolojik konular ışığında günümüzün politik görevlerini yerine getirmede yönelimlerimizi ve gereksinimlerimizi belirleyeceğiz.

Biz Türkiye Komünist Partisi olarak ülke politikalarına aktif müdahil olma amacındayız. Bu müdahalemiz doğal olarak başta işçi sınıfı olmak üzere tüm yoksul emekçi halkların sözcüsü ve öncüsü olarak gerçekleşmek zorunda. Bugün bu işlevi yerine getirmek için almamız gereken önlemler, yürümemiz gereken bir yol var.

Partimizin programatik hattı net. Marksizm-Leninizm ilkeleri doğrultusunda günümüz koşullarına uygun bir program taslağımız mevcut. Bu program taslağı bizlere ülkede köklü devrimci dönüşümler yaratmanın programatik hedeflerini gösteriyor. Verili iktidara karşı en geniş devrimci demokratik güçler ile birlikte Anti-emperyalist Demokratik Halk Devrimi stratejisini ortaya koyuyor. Anti-emperyalist demokratik halk iktidarının anti-kapitalist, anti-faşist ve anti-oligarşik niteliğini tarif ediyor. Hangi güçlerle birlikte bu amaca ulaşabileceğini detaylandırıyor. Bu tarifi yaparken Türkiye için kesintisiz bir Sosyalist Devrim süreci stratejisi belirliyor. Dolayısıyla Anti-emperyalist Demokratik Halk Devrimi'nin gerçekleşmesinin bir süreç olarak Sosyalist Devrim sürecinin başlangıcı olduğunu ve bu sürecin geliştirilerek Sosyalizm'e ulaşılacağını tarif ediyor. Ondan sonra da partimizin sunduğu Sosyalizm öngörüsü detaylı bir şekilde işleniyor.

Bizler henüz yolun başındayız, Anti-emperyalist Demokratik Halk Devrimi sonucunda oluşacak İktidar, güçler dengesi, onun Sosyalizm'e geliştirilmesi, ardından Sosyalizm kuruluşu gibi konularda bir ön görümüz görevlerine yoğunlaşmamız gerekiyor. Kuşkusuz ki Sosyalizm öngörümüz çok önemli. Çünkü biz o konuda Marksist-Leninist ilkeler temelinde bir Sosyalizm kuruculuğu için mücadele ettiğimizi ortaya koyuyoruz. Reel Sosyalizm deneyinin karşı-devrim sonucu geçici yenilgisinden yola çıkarak, bulanık suda balık avlayarak post-Marksist arayışlara kapalı olduğumuzu açıklıyoruz.

Konumuza dönersek; bu süreci geliştirmek için bugün ne yapılması gerektiğine yoğunlaşmamız gerekiyor. Nasıl bir politika ile işçi sınıfının ve yoksul emekçi halkların partimizin programına uygun mücadelede yer almasını sağlayacağız? Partimiz bu alanda nasıl politikalar geliştirmeli?

Bu soruların yanıtını vermek için koşullara uygun güncel politikalar geliştirilmesi ile ilkesel pozisyonların korunması arasındaki diyalektik bağa dikkat çekmek istiyoruz. Hem “sol” sekte politikalar ile , ama aynı zamanda sağ, reformist, revizyonist, parlamenterist politikalar ile aramıza mesafe koymak zorundayız. “Süreklilik içinde Yenilenme” bu alanda da önemli bir konu olarak karşımıza çıkıyor. Evet, yenileneceğiz, günümüz koşullarına, yeni emarelere uygun pozisyon alacağız, ama nasıl?

Örneğin; bir dizi “sol” örgüt veya parti, ülkede yüz yıla yakın bir propaganda ve eğitim geçmişi olduğu için Kemalizm'in etkisini dikkate alarak bu konuda pragmatist, ilkesiz politikalar savunuyorlar. Savunurken de, eğer Kemalistleri karşımıza alırsak toplumda ulaşacağımız kesim kalmıyor düşüncesinden yola çıkıyorlar. Onun için de gerek politik yönelimlerinde, gerekse de örgütsel çalışmalarında, Kemalist kesimler içinde kendilerine üye ve kadro devşirme amacıyla çalışıyorlar. Bu durumda da kendi politik program ve söylemlerini buna göre uyarıyorlar. Özellikle Türkiye'de Kemalistler sol ve muhalif kategorisinde ele alındıklarından bir dizi “sol” örgütün örgütlenme amacıyla ilk yöneldikleri kitenin de onlar olduğu biliniyor. Özellikle kendilerini anti-emperyalist ve anti-faşist olarak tanımlayan bu az olmayan kitle, başta Trakya ve Ege olmak üzere Türkiye'nin bir dizi bölgesinde küçümsenmeyecek bir yoğunluk oluşturuyor. Örneğin İstanbul'da da CHP ağırlıklı İlçe Belediyeleri'nin bulunduğu semtlerde bu yönde bir yoğunluk var. Yıllar öncesinde Ankara, bürokrat şehri olduğundan, ve bürokrasi CHP etkisinde olduğundan, orada da bu yoğunluk mevcuttu, hala da var. Ordu içinde anti-emperyalist, anti-faşist, ilerici olarak nitelenen kadro ve personelin de Kemalist olduğu biliniyor. Kemalizmin Alevi Toplumu içinde de ezici çoğunlukta takipçisi olduğu biliniyor.

Bu noktada öncelikle altını çizmemiz gereken konu şu. Anti-emperyalist, hatta anti-faşist dahi olup, anti-kapitalist duruşu bilinçli olarak sergilemeyen ve sistem sınırları içinde çözüm yolları arayan, veya aradığını zanneden bir kitleden söz ediyoruz. Bu kitlenin sınıf bilincine sahip olmaması tabii ki kendilerinin suçu değil. Ancak, bu gerçeği görmemiz gerekiyor. Kendilerini, ilerici, demokrat, hatta devrimci olarak niteleyen ve gerçekten de öyle olmak isteyen ama Marksist-Leninist bakış açısıyla baktığımızda en azından sınıf mücadelesine kazanılması ve süreç içinde sınıf bilinci kazandırılması gereken bir kesimden söz ediyoruz.

Evet, sadece Kemalizmin etkisinde olan kitleyi değil, ülke işçi ve emekçi nüfusunun çoğunluğunu sınıf mücadelesine doğrudan veya dolaylı yönden kazanmak zorundayız. Böyle değerlendirildiğinde, ülke nüfusunun yüzde doksandokuzunun benzer eğitimden geçtiğini, aktif olmasalar da

Kemalizmin etkisinin büyük olduğunu, ve bir o kadar da dini hassasiyetleri olan ve anti-komünist söylemlerle doldurulmuş olan bir toplum içinde çalıştığımızı görmemiz gerekmektedir. Demek ki, Kemalizm'in etkisinde olanlar kadar, dinsel hassasiyetleri ağır basan ve komünistlere karşı ön yargılı olan bir toplum içinde nasıl bir sınıf çalışması yürütüleceği sorunsalı ele alınmalıdır.

Kemalizm konusuna bağlı diğer çok önemli bir konu da Kürt ulusal sorununa ve genelde milliyetler sorununun çözümüne bakış açısıdır. Kemalizm konusunda bu denli “hassasiyet” göstererek ilkesiz ve pragmatist yol çizenlerin, doğal olarak Kürt ulusal sorunu ve genelde milliyetler sorununa Leninist bakış açısı ile yaklaşmaları mümkün değildir. Çünkü birine meyletseler, diğerlerine yaklaşamayacaklar, diğerlerine meyletseler, ötekilere yaklaşamayacaklar. Bu da onların çıkmazını ifade etmektedir. Milliyetler sorununun ve Türkiye demokrasisi açısından yakıcı sorun olan Kürt ulusal sorununun çözümü ile ilgili söyleyecekleri her ilkesel ifade Kemalistleri incitecektir. Çünkü onlar bugün MHP destekli AKP-Saray Rejimi'nin “tek ülke, tek devlet, tek bayrak” politikasının kaynağının aslında Mustafa Kemal'in 1924 Anayasası'ndan geldiğini çok iyi biliyorlar. Nasıl ki, “Tek din ve tek mezhep” politikasının da aynı kaynağın ürünü oldukları bildikleri gibi. Bu konu ülkede Kürtler kadar büyük bir nüfus oranını oluşturan Alevi Toplumu açısından da önem taşımaktadır. Süryani, Keldani, Ermeni, Rum, Yahudi ve diğer din ile mezheplere sahip olanları ilgilendirdiği kadar.

Buradan çıkan sonuç şudur: İşçi sınıfı, emekçiler ve yoksul halklar arasında politik faaliyet yürütürken dikkate alınması gereken bir dizi önemli nokta vardır. Ve bir yandan ilkelimizden taviz vermeyeceğiz, ancak, diğer yandan sekte politikalar ile toplumu karşımıza almayacağız. İşte, doğru komünist politikanın anahtarı da bu sorunun yanıtında yatıyor.

Özcesi şudur; Kemalist görüş ve eğitimin etkisinde olan ile dinsel hassasiyete sahip bir toplum içinde tutacağımız ana halka, ortak paydaları işgücü sömrüsünün muhatabı olan bu geniş kitlenin içinde sınıf bilincinin geliştirilmesi için çalışmak zorundayız. Burada ayırım yapmadan işçi, emekçi ve yoksul halklara mensup kitlenin içinde öncelikle ekonomik, sosyal ve demokratik haklar doğrultusunda çalışmalar yürüterek, süreç içinde, yan yana, hatta iç içe bulunacağımız bu süreçlerde sınıf bilincini kazandırmaya yönelik çalışmalar odak noktamız olacaktır. Bu konunun doğru anlaşıldığı ve uygulandığı alanlarda partimizin çevresinde doğrudan ya da dolaylı olarak nasıl

başarılı sonuçların elde edildiğini kendi pratiğimizden biliyoruz. Özellikle son yıllarda bu yönde adımların doğru olarak atıldığı birimlerde bunun sonuçlarını somut olarak yaşıyoruz.

Adımların doğru olarak atıldığı birimlerde, ilgili yoldaşların ve parti birimlerinin konuya doğru yaklaşımları belirleyici olmuştur. Şimdi bu deneyi genelleştirmek, partimizin genel ajitasyon-propaganda faaliyetlerinde daha iyi uygulamak ve ona uygun örgütlenme araçlarını geliştirip çoğaltmamız gerekiyor.

Sınıf içinde siyasi kitle çalışmasını, sınıfın ekonomik, sosyal ve demokratik sorunları temelinde yürütürken Marksist-Leninist ilkelere taviz vermek gerekmiyor. Tam tersine, Marksist-Leninist ilke ve örgütlenme yöntemlerini ustaca yaşama geçirerek sınıfın çoğunluğunu mücadeleye kazanmamız gerekiyor. Kendimizi farklı göstermek veya gizlemek değil, olduğumuz gibi davranıp, bizlerin hangi görüşleri savunduğumuzu bilmelerini sağlayarak sınıfın sorunları temelinde yürüyen çalışmalarda onların saygı ve desteğini kazanacağız. İlk aşamada farklı görüşlerimizden çok, ortak görüşte olduğumuz konuları öne çıkaracağız. Güven ve saygılarını kazanacağız. Süreç içinde onlar merak ederek bizim görüşlerimiz konusunda daha derin bilgi sahibi olacaklardır.

Yoldaşlar!

Düşününüz ki, sınıfın çoğunluğu devletin politikaları sonucunda bilinçli olarak eğitimden yeteri kadar faydalandırılmamış, kültürel konuda geri bırakılmış, geleneksel bilinç ile yaşamaya zorlanmış bir kitledir. Geleneksel bilinç de egemen ideolojinin etkisi altında oluşmuştur. İnsanların eğitime yönelmelerini istemezken, mahalle ve köylerdeki ilkokul öğretmenleri, cami imamları ve muhtarlar vasıtasıyla kendi görüşlerini yığınlara şırına ediyorlar. Bu yeni bir yöntem değil. Ancak, son 19 yıldır Erdoğan yönetiminde daha sistemli ve örgütlü hale getirildi. Erdoğan, kendi dönemine kadar olan sistemi sadece biçim olarak değil, aynı zamanda içerik olarak da kendi görüşlerine uyarladı. Ancak bilinmelidir ki bu Erdoğan'ın kişisel tercihi değil, TC devletinin uygulamasıdır. Daha önceki on yıllarda salt milliyetçilik daha ön planda tutulurken, günümüzde buna din faktörü de daha güçlü olarak eklenerek “Türk-İslam Sentezi” doktrini doğrultusunda yeniden örgütlendiler. Bugün ister İstanbul veya Ankara gibi bir metropolün semtlerine gidin, isterseniz de Trabzon ya da Antalya'nın bir köyüne gidin. Sistem aynıdır. Doğrudan Saray ve MIT kontrolünde, yukarıdan aşağıya, öğretmen (özellikle ilkokul öğretmenleri), muhtar ve imamlardan oluşan, yerel kolluk kuvvetlerinin

(polis ya da jandarma) de irtibatlı olduğu gizli bir örgütlenme vardır. Bu örgütlenme AKP, MHP, BBP, VP vb partilerin yerellerdeki örgütlenmelerinden bağımsız, tamamen toplumun kılcal damarlarını hedefleyen bir niteliğe sahiptir. Bu örgütlenme egemen görüşlerin eğitimini de, muhbirliği de içermektedir.

Milli Eğitim'de müfredat her zaman merkezi olarak belirlenirdi. Ancak camilerde vaazların, selaların ve cuma hutbelerinin merkezi olarak belirlenmesi son on bir yılın eseridir. Bu şekilde devlet gelişmeleri kendi istediği içerikte yorumlamakta ve toplumun en geniş nüfusuna ulaştırmaktadır.

Televizyonlarda son on, on beş yılda yaratılan yeni yapılanma, toplumu ve özellikle kendi seçmen kitleleri olarak gördükleri en geniş işçi, emekçi, köylü yığınları etkileme konusunda yeni bir nitelik kazanmıştır. Emperyalist kültür politikalarının yıllardır var olan etkisinin üstüne, milliyetçi, ırkçı, dinsel içerikte ısmarlama dizi ve programlar eklenmiştir. Savaş ve şiddeti ön plana çıkaran diziler toplumun onlar açısından en geri kesimlerini TV başına kilitle duruma dönmüştür. Onlar açısından en geri kesimler, geri kalmak ve uyuşturulmuş bir biçimde kendilerini desteklemeye devam etmek zorundadır. Bizin açımızdan ise onların “en geri” dedikleri toplum kesimleri, bilinçlendirilmesi gereken, işçiler, emekçiler ve köylülerdir.

Bir konuya daha değinmek istiyoruz. Türkiye'de yaklaşık 56 milyon seçmen için 180 bin sandık kuruluyor. Yurt dışından oy kullanan 3 milyon seçmen bu sayının içinde değil. AKP bir sandık örgütlenmesi gerçekleştirerek her bir sandık için 3 kişiden oluşan bir sandık komitesi ağı kurdu. Bu kişileri de devletin olanakları ile finanse ediyor. Bu durumda 540 bin sandık komitesi aktivistinden söz ediyoruz. Her yerde kuramadıklarını düşünsek de bu sayı yine yarım milyon görevli demektir. Bu görevlilerin çalışmaları seçim dönemleri ile sınırlı değil. Sürekli bir örgütlenme yarattılar. Her sandık komitesi, kendi sandıklarında oy kullanan seçmenlerin eğilimlerini, görüşlerini, ihtiyaçlarını, sorunlarını sürekli takip ediyor. Adres, daire ve konut temelinde listeler oluşturmuşlar. Kendi seçmenleri için ayrı, seçmenleri olmayanları için ayrı değerlendirme raporları hazırlıyorlar. Devletin hanelere yaptığı yakacak, besin, giyecek yardımları dışında, nakti olarak bağlanan ihtiyarlık, bakım, hasta, yoksulluk yardım maaşları da bu sandık komitelerinin referansı alınmadan resmileşmiyor.

Kısacası devletin yaygın örgütlenme, eğitim,

ajitasyon-propaganda ağı ile karşı karşıyayız. Bu bizim için engel mi? Değil! istedikleri kadar örgütlensinler, eğitsinler, ve bu faaliyeti astronomik bütçeler ayırarak yapınlar. Sonuçta belirleyici olacak olan toplumun içinde bulunduğu ekonomik, sosyal ve demokratik koşullar olacaktır. Ancak, ne ile karşı karşıya olduğumuzu, sınıf düşmanımızın nasıl örgütlendiğini, hangi yöntemleri kullandığını da iyi bilmek zorundayız. Bunun karşısında salt sosyal medya aktiviteleri ile, uzaktan seslenişler, basın açıklamaları, sen ben bizim oğlan misali eylemler ve etkinlikler ile yol alınamayacağını görmek zorundayız. Kaldı ki, devlet ve iktidar, sosyal medya olanaklarını da devletin bütçesinden karşılamak şartıyla sonuna kadar kullanıyor. AKP kurduğu bilişim ve iletişim merkezinden kendi kitlesini yönlendiriyor. "Troller" adı altında bilinen faaliyet, bunun sadece küçük bir bölümünü oluşturuyor.

Yoldaşlar!

Bu propaganda ve eğitim aygıtının karşısında biz de tüm olanakları kullanacağız. Ancak en önemlisi ve öncelikle yaşama geçirmemiz gereken konu Temel Parti Örgütleri, yani Parti Hücreleri'nin tüzüğümüzün ön gördüğü şekilde başta fabrikalar, madenler, tersaneler, ulaşım kurumları, işletme ve bürolar olmak üzere, aynı zamanda da semt, mahalle ve köylerde örgütlenmesidir. Bu görevi ne kadar başarıyla tamamlarsak ve sürekli geliştirsek birinci adımı yerine getirmiş olacağız. Devletin muazzam olanaklara sahip aparatlarının karşısında aksatmadan, sürekli yapmamız gereken ilk iş budur. Bu konuda eksikliklerimizi gidermek her zaman gündemimizin birinci maddesidir. Ve bu konuda eksiklik hiç bir zaman bitmeyecektir. Sürekli daha fazlasını yapmaya çalışacağız. Var olanla yetinmek gibi bir lüksümüz yoktur. Ondan sonra bu örgüt ağının günümüz koşullarına uygun olarak eğitim, propaganda ve örgütlenme faaliyetlerini içeriksel olarak daha iyi geliştirme görevi geliyor. Devletin seslendiği ve ulaştığı her alana ulaşmak zorundayız. Burada eğitim önem kazanıyor. Eğitim ile politik ve örgütsel çalışma anlayışımızın özümsemesi sağlanıyor. Örgütlerimizin var olduğu alanlarda bunu yapıyoruz ve ne kadar düzenli, istikrarlı yaparsak politik anlayışımızın özümsemesi ile onun örgütsel olarak yığınlar içinde siyasi çalışmalarımıza o kadar başarıyla yansıdığını kendi pratiğimizde yaşıyoruz.

Gündemimizde ve önümüzde devasa sorumluluk ve görevler duruyor. Devlet aparatı ve iktidar araçlarının gücü ve olanakları karşısında olanaklarımız sınırlı. Ancak bu sınıf hareketi tarihinde tüm dünyada bu şekilde olagelmıştır. Bizim en büyük üstünlüğümüz, nesnel olarak toplumun ezici çoğunluğunun sorunlarına çözüm getirecek görüşlere ve politikalara sahip olmamız. Burjuvazi haksız ve yanlış konumdayken, elindeki muazzam olanakları kullanarak kitleleri uyutuyor, yanlış yönlendiriyor ve etkisi altında tutuyor. Biz ise haklı ve doğru konumda bir dizi olanaksızlıklar içinde sınıfın çıkarlarını bizzat öznesi olan kitleye ulaştırmaya çalışıyoruz. Burada Leninci Parti anlayışının, gerek politik, gerekse de örgütsel çalışma yöntemlerinin önemi gündeme geliyor. Bu yöntemleri doğru uyguladığımızda, istikrarlı, düzenli, ısrarlı ve parti disipline uygun çalışmaları geliştirdiğimizde sonuç almamız mümkün değildir.

Onun için, birincisi, politikalarımız sınıf ve emekçi yığınlar arasında anlaşılacak söylemlerle geliştirilmek, ikincisi ise, onları sınıfın, emekçi yığınların arasında yayma ve ulaştırma konusunda en doğru örgütlenme biçimlerini gerçekleştirmek zorundayız. Bu iki yan biri biriyle sıkı sıkıya bağlıdır. Sayısal olarak azınlıkta olmamızın, devletin sahip olduğu olanaklara sahip olmama olumsuzluğunun olumluya dönüştürülmesi Leninci Parti ilkeleri ve çalışma yöntemlerini doğru olarak uygulanarak aşılabilir. Dünya Komünist Hareketi'nin pratiği bunu doğrulamaktadır. Onun için partiyi, çelik disiplinli, fedakarca çalışan öncü bir savaş örgütü olarak tarif ediyoruz.

Konunun başına dönersek... "Süreklilik içinde Yenilenme" çerçevesinde ele aldığımızda, devletin ideolojik eğitim ve propagandasının etkisinde olan, milliyetçi ve dini hassasiyetleri ağır basan, Kemalizm'in ve gerici dinsel görüşlerin etkisinde olan işçi, emekçi, köylü ve yoksullar bizlerin çalışma alanını oluşturuyor. Önümüzdeki süreçte hem parti örgütü ve kadrolarımızı, ama aynı zamanda merkezi politik faaliyetlerimizi bu gerçekliğe göre düzenlememiz gerekiyor. Parti örgütlerimizde bu yönde eksikliklerimizi giderme dışında bir dizi yeni araç yaratmamız gerekiyor. Bu araçlar hem basın, yayın ve propaganda alanında, hem de yığınlar içinde etkinliğimizi artıracak örgüt biçimlerini içeriyor. İşçi sınıfı açısından ise, ki bu en önemli görev alanımızdır, sendikalar bünyesinde ve tabanında çalışmalarımızı daha verimli değerlendirmemiz gerekiyor. Hangi nitelikte sendika olursa olsun, tüm sendikalar komünistlerin faaliyet alanıdır.

Bazı konuların özünde yeni olan bir olgu yok. Ancak bildiğimiz halde eksik ve yanlış yaptığımız konularda bu eksikliklerimizi gidermemiz gündemimizin ana maddesi olmalıdır. Bir dizi sosyalist ve devrimci örgütlenmenin, hatta adına "komünist" sıfatı takan grubun yığınlar içinde çalışırken yaptıkları yanlışlar bizim için örnek olamaz. Ölçümüz, bizim çalışmalarımızı doğru eksende nasıl geliştirdiğimiz ile ilgilidir. Onların kullandığı yöntemler, içerikler ve dil, sınıfa yabancı, üstenci, akıl öğretene bir dildir. Uyguladıkları örgütlenme yöntemi genele seslenen, sınıftan kopuk bir biçimdir. Biz ise, sınıfın nabzını elinde tutan, onun düzeyine inmeden kendisiyle kaynaşan ve sınıf bilincini yükseltmek için sınıfın kılcal damarlarına kadar etki eden bir politika izleyeceğiz.

Teknolojinin gelişmesinin üretime yansımaları sonucu üretim süreçlerinde ve işçi sınıfının çalışma koşullarında yaşanan değişiklikler haricinde, bilgi teknolojilerinin gelişmesi sonucu sınıfın da teknoloji ile ilişkilerinde gelişmeler olmuştur. Bunlar iki ayrı konu olarak ele alınması gerekmektedir. Birisi sınıfın aleyhine sonuçlar doğururken, diğeri tüm olumsuz yan etkilerine karşın özünde sınıfın bilgi ve kültür düzeyini daha kestirmeden etkileyen bir rol oynamaktadır. Bu rolün ne denli olumlu ya da olumsuz sonuçları olduğu ise ayrı bir konudur? Neki, sınıf içinde politikalarımızı yaygınlaştırırken bilgi teknolojilerinin gelişiminin etkilerini biz de ustaca değerlendirmeliyiz. Yoğun bilgi taaruzu içinde egemen sınıfların, sınıfı yozlaştırıcı ve yanlış yönlendirici etkilerine karşı, sınıf bilincini geliştirmeye yönelik araçlar olarak değerlendirmek günümüzde partimizin de uygulaması gereken yöntemlerden biridir.

Kısacası, hem içerik, hem de biçim açısından gelişmelerin gerisinde kalmadan, ama aynı zamanda ilkelerden taviz vermeden, parti örgütlerimizin çalışmalarını zamanın koşullarına uygun olarak yürütmek ve yeni olanakları, araçları sınıfın bilinçlendirilmesi amacıyla kullanmak, hatta kısıtlı olanaklarımıza rağmen, sınıf düşmanımızdan daha yetkin kullanmak günümüzde önümüze politikalarımızı yaygınlaştırmak açısından yeni görevler koymaktadır.

V. Hamle sürecinde, bir dizi genel ve yerel sorunlar üzerinde tartışırken, çalışmalarımızı iyileştirici metodlar geliştirirken bu olguları da bir an için dahi olsa dikkatimizden kaçırmıyoruz. Bu alanda saflarımıza yeni katılan genç yoldaşlarımızın ve çalışmalarımız etrafında bir araya gelen yeni kuşak gençlerin doğru Marksist-Leninist eğitimden geçirilerek sürekliliği garanti altına alırken, onların da katkılarıyla hep birlikte yenileneceğiz.

Bu düşüncelerle V. Hamle çalışmalarımızın verimli gelişmesi konusunda parti örgütlerimiz ve kadrolarımızın çalışmalarını selamlıyoruz.

Komünist selamlarımızla

Türkiye Komünist Partisi

Merkez Komitesi Sekreterliği

10 Aralık 2020